

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Punktum spol. s r.o.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č. j. 29833/17/5300-22442-702972, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2018, č. j. 22 Af 101/2017 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2016, č. j. 3454818/16/3216-50521-806282, Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) vydal žalobkyni z úřední povinnosti platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 ve výši 123 480 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017, č. j. 29833/17/5300-22442-702972, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správce daně. Stejně jako správce daně dospěl k závěru, že daňové přiznání za 1. čtvrtletí 2014 podané žalobkyní ve formátu „*.pdf“ bylo neúčinné podle § 74 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neboť takový formát nelze pokládat za souladný s pokynem Ministerstva financí D - 349, jenž umožňoval podání daňového přiznání pouze ve formátu „*.xml“. Správce daně proto správně vyměřil žalobkyni daň z úřední povinnosti, a to ve stejné výši, jaká byla uvedena v daňovém přiznání.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Upozornil na to, že uvedené skutkové ani právní okolnosti se výrazně neliší od situace, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015 - 38, č. 3691/2018 Sb. NSS, a na jehož závěry odkázal. Ani pro zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 nebyl právními předpisy, zejména zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 30. 9. 2014 (dále jen „zákon o DPH“), výslovně stanoven důsledek v podobě neúčinnosti pro podání daňového přiznání v jiné formě než ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně. Až novelou zákona o DPH zákonem č. 113/2016 Sb., účinnou od 1. 5. 2016, byl do § 101a včleněn odst. 4 ve znění: *Podání uvedené v odstavci 1 nebo 2, u kterého je povinnost učinit jej elektronicky a které není učiněno datovou zprávou ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně, je neúčinné.* Článek III. této novely – přechodná ustanovení – přitom jednoznačně stanoví, že pro daňové povinnosti za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti této novely se použije znění zákona účinné před touto novelou.

[4] Je tedy třeba postupovat podle § 74 daňového řádu, podle kterého může být neúčinnost podání spojená pouze s vadami, pro které není podání způsobilé k projednání, nebo vadami, pro které nemůže mít účinky předpokládané pro správu daní. Krajský soud uzavřel, že daňové přiznání podané žalobkyní bylo srozumitelné a jednoznačné a neobsahovalo vady podle § 74 daňového řádu. Následné řízení o vydání platebního výměru z úřední povinnosti je tak zatíženo podstatnou vadou, mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[5] Závěrem krajský soud shledal, že není namístě postoupit věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení § 74 daňového řádu, který při správné ústavně konformní aplikaci není v rozporu s ústavním pořádkem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky v přesvědčení krajského soudu, že bylo povinností žalobkyně toliko učinit podání elektronicky, nikoliv ve formátu a struktuře určené správcem daně. Ustanovení § 101a zákona o DPH by mělo být v posuzované věci aplikováno jakožto ustanovení speciální ve vztahu k § 72 daňového řádu. Na tato obě zákonná ustanovení je nutno nahlížet ve vzájemných souvislostech, přičemž aplikací normy vyplývající ze zvláštního zákona není dotčena povinnost činit elektronická podání toliko ve formátu a struktuře zveřejněné v pokynu řady D. Z napadeného rozsudku je dále patrné, že krajský soud je přesvědčen o protiústavnosti § 72 odst. 3 daňového řádu a nemožnosti stanovit požadavky na formát a strukturu podání pokynem řady D. Dokud je však uvedené ustanovení účinné, je třeba jej aplikovat i v projednávané věci.

[8] Dále podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí věci krajským soudem bez nařízení jednání. Krajský soud zcela rezignoval na posouzení otázky, zda jím

pokračování

identifikované porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobkyně přitom nemohla být na svých právech zkrácena ani přímo ani v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, neboť daň z přidané hodnoty jí byla stanovena z úřední povinnosti ve stejné výši, jakou ona sama uvedla v daňovém přiznání.

[9] Nejvyšší správní soud se dále v rozsudku citovaném krajským soudem nezabýval tím, v čem spočívají „*předpokládané*“ účinky na správu daní podle § 74 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že tehdy účinná právní úprava umožňovala učinit podání jak v listinné podobě, tak elektronicky, lze se ztotožnit se závěrem, že správce daně ve věci řešené v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 nebyl oprávněn vydat výzvu podle § 74 odst. 1 daňového řádu, pokud elektronicky učiněné podání mohlo mít na správu daní účinky předpokládané pro podání listinné. V posuzované věci však byla výzva vydána v době, kdy účinná právní úprava žalobkyni ukládala povinnost učinit podání pouze elektronicky ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že otázku, zda podání mohlo vyvolat „*předpokládané*“ účinky na správu daní, je třeba zkoumat opětovně a s důrazem na striktní požadavky zákonné úpravy v tehdy účinném znění.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud nepochybil, pokud pro vadu řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů, rozhodnutí žalovaného zrušil bez nařízení jednání. Dále uvedla, že neúčinnost podání by měla být až krajním řešením, což žalovaný dlouhodobě nerespektuje. Ačkoliv se právní stav v tomto případě mírně liší od toho, který byl posuzován v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38, závěr musí být takový, že jí sice vznikla právní povinnost podat daňové přiznání elektronicky ve stanovené formě, ale tato „stanovená forma“ nebyla v rozhodném období určena. Upozornila také na to, že kasační stížnost je podepsána JUDr. D. J., ředitelem sekce, a nikoliv Mgr. Tomášem Rozehnalem, který je oprávněn za žalovaného jednat. Je proto otázkou, zda byla kasační stížnost podána oprávněnou osobou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a jsou splněny i podmínky ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[12] Zároveň NSS shledal, že kasační stížnost byla podána oprávněnou osobou. Podle § 33 odst. 5 s. ř. s. *[n]estanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů.* Jménem stěžovatele podal kasační stížnost JUDr. D. J., zástupce ředitele Odvolacího finančního ředitelství, a to v souladu s generálním pověřením k jednání ze dne 15. 4. 2016, č. j. 6845/16/5000-00020-708772, vydaným Odvolacím finančním ředitelstvím a doručeným NSS dne 18. 4. 2016, podle kterého v případě nepřítomnosti ředitele za něj může jednat jeho zástupce. Z jednání JUDr. J. tak implicitně vyplývá, že ředitel Odvolacího finančního ředitelství nebyl přítomen, tudíž nebylo třeba v kasační stížnosti nepřítomnost ředitele tvrdit či prokazovat. Za stěžovatele proto jednala oprávněná osoba.

[13] Poté NSS přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[15] Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala elektronicky přiznání k dani z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2014 v dubnu 2014, a to ve formátu „*.pdf“. Správce daně ji vyzval k odstranění vad, neboť podání nebylo ve vyžadovaném formátu „*.xml“. Žalobkyně vady neodstranila, správce daně považoval podání za neúčinné a vyzval žalobkyni k podání přiznání v náhradní lhůtě. Žalobkyně žádné další přiznání nepodala a správce daně jí vyměřil daň z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2014 z úřední povinnosti platebním výměrem ze dne 24. 11. 2016 v téže výši, jakou uvedla v daňovém přiznání v dubnu 2014.

[16] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že se krajský soud nevypořádal s tím, proč rozhodl bez jednání a jaká veřejná subjektivní práva žalobkyně byla jeho rozhodnutím dotčena. S tímto názorem však nelze souhlasit.

[17] Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[18] Krajský soud jasně a srozumitelně vyložil, v čem spatřuje zásadní vadu mající vliv na zákonnost stěžovatelova rozhodnutí, tedy že řízení o vydání platebního výměru z úřední povinnosti vůbec nemělo být vedeno, neboť daňové přiznání žalobkyně podle jeho názoru mělo být považováno za účinné. Vada, pro kterou krajský soud stěžovatelovo rozhodnutí zrušil, je zásadní povahy a má vliv na jeho zákonnost. Krajský soud tedy postupoval správně, když o věci rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení jednání. Pro shledání porušení ustanovení o řízení není rozhodující, zda výsledná daň vyměřená v platebním výměru z úřední povinnosti byla či nebyla ve stejné výši jako ta, kterou žalobkyně původně vyčíslila ve svém daňovém přiznání. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení dalších námitek obsažených v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[20] Podle § 101a odst. 1 písm. a) zákona o DPH, v rozhodném znění, je plátce je povinen podat daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání elektronicky na elektronickou adresu podatelny zveřejněnou správcem daně.

[21] Podle § 71 odst. 1 daňového řádu lze podání učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou a) podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, b) odeslanou

pokračování

prostřednictvím datové schránky, nebo c) s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky.

[22] Podle § 72 odst. 1 daňového řádu lze přihlášku k registraci, oznámení o změně registračních údajů, řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení podat jen na tiskopise vydaném Ministerstvem financí nebo na tiskovém výstupu z počítačové tiskárny, který má údaje, obsah i uspořádání údajů shodné s tímto tiskopisem. Podle § 72 odst. 3 daňového řádu lze podání podle odstavce 1 učinit i datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 nebo 3.

[23] Podle § 74 odst. 1 daňového řádu má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví. Podle § 74 odst. 3 daňového řádu budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon.

[24] Stěžovatel v první řadě nechce připustit, že právní a skutkový stav v projednávané věci je zcela podobný případu, kterým se NSS zabýval v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38. V obou případech táž žalobkyně podala elektronicky daňové přiznání k dani z přidané hodnoty ve formátu „*.pdf“, přičemž v obou případech ji správce daně vyzval k odstranění vad přiznání, neboť nebylo v požadovaném formátu „*.xml“. Rozdíl mezi oběma případy spočívá pouze v tom, že v nyní projednávané věci byla již v § 101a zákona o DPH v rozhodném znění stanovena povinnost podat daňové přiznání elektronicky, naopak v dříve projednávané věci šlo pouze o možnost, neboť bylo možné daňové přiznání podat i v listinné podobě. Tento rozdíl však nehraje pro právní posouzení věci tak velkou roli, aby znemožnil využití závěrů tohoto dřívějšího rozsudku NSS i v projednávané věci.

[25] Stěžovatel se rovněž mýlí s argumentací krajského soudu, když se domnívá, že krajský soud svůj závěr postavil na tom, že s ohledem na znění § 101a zákona o DPH nezáleželo na tom, v jakém formátu a v jaké struktuře bude daňové přiznání k dani z přidané hodnoty učiněno. Krajský soud v souladu s § 72 odst. 3 daňového řádu nijak nepopíral, že správce daně, resp. Ministerstvo financí, strukturu a formát daňového přiznání určil. Jeho argumentace je však založená na tom, že nesplnění takto určené struktury a formátu nemůže mít za následek neúčinnost daňového přiznání. Jak totiž uvedl v odst. 7 napadeného rozsudku, „[s]tručně řečeno, ani pro zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 nebyl právními předpisy výslovně stanoven důsledek neúčinnosti přiznání, podaného v jiné formě než ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně. (Až novelou ZDPH č. 113/2016 Sb., účinnou od 1. 5. 2016, byl do § 101a včleněn odst. 4 ve znění: Podání uvedené v odstavci 1 nebo 2, u kterého je povinnost učinit jej elektronicky a které není učiněno datovou zprávou ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně, je neúčinné. Článek III. této novely – přechodná ustanovení – přitom jednoznačně stanoví, že pro daňové povinnosti za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti této novely se použije ZDPH ve znění účinném

před touto novelou.)“ Ačkoliv krajský soud následně v odst. 8 uvedl, že ani podle jeho názoru není možné, aby rozsah předepsaných údajů byl ponechán čistě na pokynech Ministerstva financí, v následující větě doplnil, že pro přezkoumávanou věc jsou rozhodující úvahy obsažené v předchozím odstavci. Stěžovatel se tedy mylí, když dovozuje, že krajský soud možnost stanovit formát a strukturu daňových přiznání omezuje nebo že k ní nepřihlíží. Naopak, stěžejní argumentace krajského soudu leží o krok dále, když i přes nesplnění požadavků na formát podání nelze podle jeho názoru na takové podání nahlížet jako na neúčinné.

[26] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že správce daně byl povinen za těchto skutkových okolností vyzvat žalobkyni k odstranění vad. Stěžejním argumentem krajského soudu i NSS v citovaném rozsudku je totiž závěr, že dokud nebyl do § 101a zákona o DPH včleněn odst. 4 zakotvující neúčinnost podání, které není učiněno datovou zprávou ve formátu nebo struktuře zveřejněném správcem daně, je nutné postupovat podle § 74 odst. 1 a 3 daňového řádu.

[27] Podle § 74 odst. 1 daňového řádu však lze k výzvě a k případnému prohlášení neúčinnosti podání přistoupit pouze tehdy, pokud kvůli vadě takové podání a) *nebylo způsobilé k projednání*, nebo pro kterou by b) *nemohlo mít předpokládané účinky pro správu daní*. Stěžovatel sám v kasační stížnosti uvádí, že není pochyb o tom, že daňové přiznání bylo způsobilé k projednání. Jako problematickou však vidí druhou z možností, tedy, že daňové přiznání nemohlo mít pro vady podání předpokládané účinky pro správu daní.

[28] Ani tato jeho námitka však není důvodná. NSS v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38, uvedl:

*„Nejde tu o to, zda orgán dostane od jednotlivce podání na formuláři, anebo nikoli. O povinnost podání na formuláři učinit strany spor nevedou. Vedou spor o to, zda podání ve formátu *.pdf, tedy v určité technické podobě formuláře, s nímž zákon výslovně nepočítá, ale která je schopna splnit svoji funkci po obsahové stránce úplně stejně jako jiná technická podoba formuláře, se kterou naopak zákon výslovně počítá (formulář v papírové, tedy listinné podobě), je třeba považovat za takové podání, které, slovy zákona, nemohlo mít předpokládané účinky pro správu daní. A to zjevně naplněno není. Účinky pro správu daní, tedy poskytnutí správci daní takového souboru informací v předem určené struktuře, že s ním správce daně může dostatečně jednoduše pracovat a může se spolehnout aspoň v základní rovině na jeho přesnost a spolehlivost, je i u podání ve formátu *.pdf bez jakýchkoli pochyb zajištěno. Opět zjednodušeně řečeno - správce daně dostane potřebná data v takové struktuře, která mu umožní bez neúnosných těžkostí stanovit daň.“*

[29] NSS se tedy předpokládanými účinky ve shora citovaném rozsudku dostatečně zabýval. To, že slovo „předpokládané“ neuváděl v každé větě, neznamená, že se jimi nezabýval. Z citovaného odstavce je zřejmé, že je zohlednil a přezkoumal tyto vady i z pohledu „předpokládaných účinků pro správu daní“, přičemž shledal, že tyto „předpokládané účinky“ mohlo vyvolat i podání daňového přiznání ve formátu *.pdf.

pokračování

[30] Stěžovateli lze částečně přisvědčit v tom směru, že v citovaném rozsudku vzal soud při rozhodování, zda daňové přiznání mohlo vyvolat předpokládané účinky pro správu daní, v úvahu i fakt, že bylo možné daňové přiznání podat rovněž v listinné podobě. V nyní projednávané věci již bylo povinností předložit daňové přiznání pouze v elektronické podobě. Nejvyšší správní soud se však domnívá, že závěry vyslovené v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 lze i přes tento rozdíl vztáhnout na projednávanou věc. Podle odst. 25 tohoto rozsudku totiž „[o]becně platí, že podání je účinné vůči správci daně a má účinky pro správu daní od okamžiku, kdy dojde do sféry správce daně, a tím způsobem, jaký plyne z jeho obsahu. Jinak řečeno, účinky podání jsou závislé na obsahu podání a na čase, v němž bylo učiněno. Pokud by účinky podání měly být oproti tomuto rozsahu uměle ‚zmenšeny‘, například kvůli nedodržení jeho formy nebo jiných pro ně zákonem stanovených podmínek, musel by takový důsledek dostatečně jednoznačně a nepochybně ze zákona plynout.“ Takový důsledek však z právní úpravy v rozhodném období neplynul. Předpokládaným účinkem daňového přiznání pro správu daní je „poskytnutí správci daní takového souboru informací v předem určené struktuře, že s ním správce daně může dostatečně jednoduše pracovat a může se spolehnout aspoň v základní rovině na jeho přesnost a spolehlivost.“ Správce daně tedy mohl s takovým podáním pracovat a stanovit žalobkyni daň z přidané hodnoty. Formát, který žalobkyně zvolila, je veřejně známý a často využívaný. NSS proto neshledal důvod, proč by zvolení takového formátu i za účinnosti povinnosti elektronického podání daňového přiznání nemělo mít pro správu daní předpokládané účinky.

[31] Na základě v rozhodné době účinné právní úpravy tak nebylo možné prohlásit takto podané daňové přiznání za neúčinné. Neúčinnost podání v jiném formátu či jiné struktuře byla do § 101a odst. 4 včleněna až novelou zákona o DPH zákonem č. 113/2016 Sb., účinnou od 1. 5. 2016. Do té doby, pokud podání splňovalo obě podmínky § 74 odst. 1 daňového řádu, tedy způsobilost k projednání a vyvolání předpokládaných účinků pro správu daní, bylo nutné na daňové přiznání pohlížet jako na účinné. V projednávané věci přitom obě tyto podmínky splněny byly a daňové přiznání žalobkyně tak mělo být považováno za účinné.

[32] Nejvyšší správní soud dodává, že nepovažuje za potřebné se pro účely nyní projednávané věci zabývat obecněji tím, jakým způsobem mají orgány veřejné moci stanovit formát a strukturu datových zpráv, které přijímají od jednotlivců v případech, kdy zákon stanoví, že jednotlivci jsou povinni či oprávněni s těmito orgány pomocí datových zpráv komunikovat. Nosným důvodem rozhodnutí je, jak je výše podrobně vyloženo, že v nyní projednávaném případě rozhodná právní úprava neumožnila shledat neúčinným podání učiněné způsobem, který zvolila žalobkyně. Nebylo tedy nezbytné zkoumat, zda samotný požadavek podávat určitá podání ve formátu „*.xml“ byl Ministerstvem financí stanoven ústavně předepsanou formou a po obsahové stránce splňoval požadavek minimalizace administrativního zatížení daňových subjektů ve smyslu § 72 odst. 2 daňového řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[34] O věci rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, uvedla však, že náhradu nákladů řízení nepožaduje, a proto jí ji soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu